

Škola
MILIJONIERIUI

AGNĖ BAUSIENĖ

I / DALIS

óbuolys.

AGNĖ BAUSIENĖ

Škola
MILIJONIERIUI

V/DALIS

Romanas

o.

PIRMAS SKYRIUS

– Toks jaunas vyras... – murmėjo man už nugaros stovinti moteris. Nesivarginau atsisukti ir pažiūrėti, kas ji tokia. Puikiai ją pažinau iš balso. Kaimynė.

– Tikrai. Ir taip netikėtai... – paantrino jai pašnekovė, kurią taip pat pažinojau iš balso. Kita kaimynė. Kitapus gatvės.

– Girdėjau, kad paskutinės jo akimirkos buvo labai skausmingos, – tęsė pirmoji ir sulig šia jos fraze mano nervai nebeatlaikė. Atsisukau į moteris man už nugaros ir nužvelgiau jas abi. Piktai.

Moterys staiga nurimo ir apsimetė, kad nemato mano žvilgsnio. Abi nunarino galvas ir pasinėrė į gedulą.

Vos tik atsidūriau laidojimo namų salėje, tuštuma kaipmat pradėjo plisti manyje. Iš pradžių nestipri, tiesiog galėjau jos nepaisyti – tarsi dar viena dienos neganda, kuri pasibaigs vakare, kai panirsiu į miegą. Bet šiandien ji augo su kiekvienu žmogumi, prieinančiu prie manęs, su kiekvienu rankos paspaudimu, liūdnu žvilgsniu ar užuojautos žodžiu.

Beveik visi aplink susirinkę giminaičiai ir pažįstamieji stoviniavo tylūs, apsikabinę vieni kitus, kai kurie net nedrįso žiūrėti į mane. Vieni kartojo: „Jis dabar yra geresnėje vietoje“, kiti palikdavo žodžius kyboti ore, tartum laukdami, kol aš kažkaip juos priimsiu ir surasiu paguodą. Bet niekas manęs neguodė. Tėčio nebebuvo, ir jokia frazė nepadės užpildyti to, ką jis reiškė mano gyvenime. Dar iki galo nesupratau, ką tai reiškia. Kaip tai man atsilieps. Tiesiog norėjau ištvirti šiandieną.

Pasisukau į langą, nenorėdama matyti gailėsčio persmelktų veidų, bet vos tik paskendau savo vidinėje tyloje, prie manęs priėjo tolimas giminaitis, kuris manęs beveik nepažinojo. Žinojau, kad prabils. Ir pradėjo. Vos praverdamas lūpas, tyliai ir rimtai – apie tai, koks mano tėtis buvo „nepaprastas žmogus“.

– Tavo tėtis buvo... na... jis buvo vienas toks.. – pakartojo jis, nors, matyt, atėjęs į laidotuves šiuos žodžius kartoją visiems.

– Žinau, – tyliai atsakiau, tikėdamasi, kad tai atgrasys jį nuo ilgesnio pokalbio. Man nesinorėjo vėl klausytis visų šių bandymų mane guosti.

Vyras dar akimirką palūkuriavo šalia manęs, lyg svarstydamas, ar verta tęsti pokalbį toliau, ir galiausiai pasitraukė. Atsidusau. Palengvėjo.

Bet išgirdusi tylų jos balsą, sustingau. Mama. Ji stovėjo man už nugaros, pasiruošusi „palaikyti mane“, kaip pati sakė, bet mes abi žinojome, kad jos žodžiai nepasieks mano širdies. Taip, mudvi buvome kartu, laidojome vieną brangiausių žmonių gyvenime, bet stovėjome it dvi svetimos. Ji pradėjo kalbėti, tačiau nesuvokiau nė vieno jos sakinio. Mamos balse slypėjo kažkokia sausra, kurios niekada nesupratau. Dabar aš atsidūriau šalia jos, tiksliau – ji šalia manęs. Buvau lygiai tokia pat tyli ir nieko jai nejaučiau – jokios šilumos.

Salė pamažu prisipildė. Žvelgiau į langą ir stengiausi išvengti visų. Prieidavo žmonės, kartais

uždėdavo ranką man ant peties, sakydavo, kad „laidytis yra svarbiausia“ ir kad „gyvenimas eina toliau“. Kartais norėjau jiems rėkti į veidą, kad jie nesupranta, jog manęs gyvenimas nebetraukia.

– Aš... galiu tau atnešti vandens? – tarė dar viena kaimynė, stovėjusi taip arti, kad jos kvėpalai užgožė net aitrų gėlių kvapą salėje. Nieko jai neatsakiau.

Vaistai jau veikė, juos išgėriau dar šiandien ryte, prieš išeidama iš namų. Paėmusi jų galbūt daugiau nei derėjo, vis dėlto pasiekiau tai, ko tikėjausi – raminantį atitrūkimą, tarytum kokį apsauginį šydą, per kurį skausmas ir liūdesys tarsi nutolo, buvo užgožti. Tačiau stovėdama čia, šalia jo karsto, supratau, kad net ir tos pagalbinės priemonės nepajėgia visiškai numaldyti jausmų. Skruostais ramiai tekėjo karštos ašaros, viena po kitos, tarsi bekraštis liūdesio šaltinis.

Karstas buvo iš blyškiai gelsvos medienos, blizgantis ir be galo tuščias, nors jame gulėjo žmogus, kadaise buvęs man visas pasaulis. Žiūrėjau į nejudantį tėčio kūną, šaltą ir sustingusį, ir niekaip negalėjau susieti šios tylios figūros su gyvu žmogumi, kurį pažinojau.

Rankos, kadaise tvirtai mane apkabindavusios, dabar atrodė tarsi negyvos šakos, sudėtos ant pilko kostiumo, kurio niekada anksčiau nemačiau tėčio vilkint. Nežinojau, kas taip nusprendė, bet jaučiau, kad jis to nebūtų norėjęs. Jis buvo žmogus, mėgęs gyvenimą, jo pulsavimą, ir štai dabar gulėjo šitame niūriame rūbe, užgesęs, tarsi svetimas.

Visi aplinkui šnabždėjosi, į nugarą smigo giminaičių ir senų draugų žvilgsniai. Jutau, kaip jie šnairuoja ir spėlioja, kaip man pavyksta taip ramiai stovėti. Galbūt kai kurie tikėjosi, kad išsiveršiu į priekį su graudulingais verksmais, bet stovėjau lyg sustingusi. Vaistai darė stebuklus. Užteko šiek tiek pasisukti ir matydavau, kaip kas nors prikiša nosinę prie savo ašarotų akių, galbūt tikėdamiesi, kad ir aš padarysiu tą patį.

Mane apkabino dėdė, tėčio brolis, kuris atrodė beveik taip pat prislėgtas kaip ir aš. Jis paguodė mane keliais sunkiai ištartais sakiniais, po to glostė man nugarą, o aš tylėjau. Visi tie guodžiantys prisilietimai mane dusino – nors neabejoju, kad tai buvo malonūs gestai, dabar tenorėjau ramybės. Ramybės nuo visų

jų, nuo žvilgsnių ir nuo to begalinio gailesčio. Buvau pavargusi, tarsi šis gyvenimo posūkis iš manęs būtų išsiurbęs kiekvieną lašelį energijos.

Motina stovėjo kiek atokiau, atrodė susigūžusi, bet jos veide vis tiek slypėjo kažkokia kieta, vos pastebimai griežta išraiška. Ji niekada nesutiko su tėčiu dėl daugelio dalykų, ir dabar, stovėdama prie jo kūno, tik dar labiau tai pajutau. Jų santykiai visada buvo trapūs, įtempti. Galbūt tai mane ir erzino – jos buvimas, tarsi privalėtų dalyvauti, kai iš tiesų jautėsi, kad ji čia svetima. Galbūt ir jai skaudėjo, bet mano akyse jos skausmas nebuvo tikras, bent jau ne toks, kaip manasis.

Žiūrint į tėtį, mano mintys klaidžiojo po prisiminimus. Prisimenu, kaip jaunesnę mane vesdavosi į parką, praleisdavome ten pusę dienos, kol pavargdavome, bet grįždavome šypsodamiesi. Prisimenu, kaip mokė mane važiuoti dviračiu, kantriai stebėdamas kiekvieną mano judesį, kol išmokau išlaikyti pusiausvyrą. Niekada negalėčiau apsaakyti, kiek daug jis man reiškė, kiek daug jis man davė. Jis buvo mano uostas, kuriame galėjau rasti ramybę, kai viskas

aplink kėlė nerimą. Ir dabar to uosto nebeliko, tik prisiminimų šukės, kurias sužalotais pirštais rinkau po vieną.

Staiga už manęs vėl išdygo kažkas su užuojautos žodžiais. Dar vienas žmogus, kurio vardą, tiesą sakant, buvau pamiršusi. Jie visi skambėjo taip pat. Atsakiau jiems mandagiai linktelėdama, jau neturėdama jėgų apsimesti, kad ką nors girdžiu. Žmonės, su kuriais čia susitikau, atrodė tokie pat svetimi, tarsi gyventume visiškai skirtinguose pasauliuose.

Stovėdama ir stebėdama, kaip paskutiniai žmonės atsisveikina, jaučiausi tarsi būčiau likusi viena savo skausme. Šitaip norėjau bent trumpam pabūti su juo viena, lyg tyliam atsisveikinimui. Bet net ir tame paskutiniam susitikime su tėčiu mane vis pertraukdavo žmonės, savo nuoširdžia užuojauta vėl ir vėl mane skaudindami. Galiausiai netgi užsimerkiau, norėdama bent trumpam pabėgti nuo jų.

Jutau, kaip vėl per veidą ėmė riedėti ašaros, karštos ir sunkios, tik šįkart leidau joms tekėti, nesulaukydama nė vienos. Kažkur giliai širdyje norėjau viltis, kad visa tai būtų sapnas, ir kai prabusiui, tėtis vėl bus

čia – gyvas, besijuokiantis, ir su tuo šiltu žvilgsniu, kurį prisiminsiu visada.

Bet tai nebuvo sapnas. Tai buvo realybė – šalta, negailestinga ir negrįžtama. Tėtis gulėjo ten, o aš galėjau tik žiūrėti į jo ramų, bet man taip neįprastą veidą. Kiekviena akimirka vis giliau įtvirtino mintį, kad daugiau niekada jo nebepamatysiu gyvo. Nepajusiu jo rankų, švelniai glostančių mano plaukus, ir nebegirdėsiu to balso, kuris man visada skambėjo taip ramiai ir užtikrintai, net kai pasaulis aplink griūdavo.

Atrodė, kad žmonės pamažu ėmė skirstytis. Šnabždėjimai, nosinių čeržėjimas ir sunkūs žingsniai retėjo. Dabar prie manęs jau niekas nebeėjo. Galbūt jiems pagaliau pabodo mano tylą, sustingimas – galėjau tik spėlioti. Galiausiai likau beveik viena – tik motina vis dar stovėjo kažkur netoliese, kalbėdamasi su kažkokiu šeimos draugu, kurio veido net neprisimenu.

Tai buvo mano proga. Priėjau dar arčiau prie kars-to, beveik prisiliečiau prie tėčio rankos, bet sustojau. Bijojau. Jo rankos, kurias kažkada laikiau gyvas ir šiltas, dabar atrodė ne tik svetimos, bet ir keistai šaltos,

nors net neliečiau jų. Tas nepažįstamumo jausmas dar labiau aštrino mano skausmą. Pasilenkiau arčiau ir tyliai sušnibždėjau:

– Tėti... Aš nežinau, kaip man dabar gyventi be tavęs. Kaip aš iš viso turėsiu gyventi.

Mano balsas sudrebėjo, ir aš staiga pajutau, kaip lūpos prisispaudė prie dantų, bandydamos sulaikyti garsią raudą. Nenorėjau garsiai verkti. Tiesiog tyliai atsisveikinti.

Stovėjau taip dar kurį laiką, kol galiausiai pajutau, kad daugiau nebegaliu. Taip, tėtis buvo mano stiprybės šaltinis, bet dabar jo nebėra, o tai reiškė, kad turėsiu išmokti tą stiprybę atrasti pati. Šita mintis ne tiek guodė, kiek gąsdino.

Apsisukusi pamačiau, kad motina artinasi link manęs. Jos veide buvo išryškėjusios tos griežtos raukšlės, kurios atrodė beveik natūraliai. Ji priėjo arčiau ir pažvelgė man tiesiai į akis.

– Laikas eiti, – pasakė ji trumpai, jos balsas buvo monotoniškas, nerūpestingas.

Norėjau pasakyti kažką aštraus, bet sustojau. Tiesiog linktelėjau, žinodama, kad prieštaravimai čia

nieko nepakeis. Motina niekada nesupras, ką aš jaučiu. Mes buvome visiškai skirtingos – mano meilė tėčiui buvo tokia stipri, kokia jos meilė jam, atrodo, niekada nebuvo.

– Dar minutę, – tarčiau, nukreipdama akis nuo jos.

Ji nieko neatsakė, tik stovėjo, bet jaučiau jos žvilgsnį, stebintį mane, tarsi bandytą suprasti, kas vyksta mano viduje. Galiausiai ji nususuko ir nuėjo, palikdama mane paskutinį kartą atsisveikinti.

Pažvelgiau į tėčio ramų veidą ir bandžiau atsiminti viską. Jo juoką, jo šypseną, net griežtesnį toną, kai kažką netinkamai padarydavau. Nenorėjau pamiršti nė vienos smulkmenos.

– Aš tave myliu, – sušnibždėjau, žodžiai vos prasi-veržė iš mano lūpų.

Pasitraukiau atgal, leisdama širdyje užsidaryti dar vienioms durims. Jaučiau, kaip vaistai vis dar palaiko mano kūną ramų, bet dabar jų poveikis pradėjo blėsti. Skausmas artėjo.

Kai išėjau iš laidojimo salės, ore dar sklandė gėlių aromatas ir kažkoks aštrus, antiseptinis kvapas. Už lauko durų laukė visai kitoks pasaulis – pilkas

dangus, sunkūs debesys ir šaltas vėjas. Atrodė, kad net oras jautė praradimą, bet žinojau, kad gyvenimas nesustojo. Žmonės ėjo gatvėmis, automobiliai judėjo savo kryptimis, o man tai buvo beveik nepakenčiamas. Kaip pasaulis gali tiesiog gyventi toliau, kai vieno svarbiausių žmonių jame nebėra?

Keliaudami į kapines visi atrodė lyg nugrimzdę į tylų, niūrų transą. Sėdėjau automobilyje šalia motinos, tačiau tarp mūsų tvyrojo neperžengiama tylos siena. Sulig kiekviena sekunde artėjome prie kapo duobės ir mintyse kovojau su tuo, ką reiškia „amžinai atsisveikinti“. Mašina judėjo lėtai, o kelias atrodė lyg be pabaigos – ilgas, pilkas, aptvertas plikais medžiais, kurių šakos lingavo su kiekvienu vėjo gūsiu.

Išlipome iš automobilio. Šaltis skverbėsi per palatą, bet nepajėgė priversti manęs virpėti. Per daug buvau sustingusi viduje. Rankos automatiškai apsi-vijo liemenį, bet ne todėl, kad būtų šalta. Tai buvo instinktyvus bandymas save apsaugoti. Aplinkui sklandė tamsūs drabužiai ir šešėliai, lyg visų žmonių figūros būtų susiliejusios su pilkais debesimis virš kapinių.

Kiekvienas žingsnis kapo duobės link buvo kaip kelionė per tankų rūką, kuriame slypi baimė ir skausmas. Visi sustojome aplink, o kunigas pradėjo kalbėti. Jo balsas buvo ramus, bet man jis skambėjo per toli, tarsi sklistų iš kito pasaulio. Suvokiau tik keletą frazių – „amžinas gyvenimas“, „išgelbėjimas“, „ramybė“. Niekas iš to manęs neguodė.

Buvau girdėjusi, kad kapinės turėtų būti ta vieta, kur atsisveikini ir randi kažkokią ramybę. Bet aš to nejutau. Tik tuštumą. Ji buvo tokia galinga, kad vos galėjau kvėpuoti. Vaistai, kurių buvau išgėrusi, dabar veikė silpniau, o tikrovė pradėjo smelktis į mano mintis aštriai ir negailestingai.

Kai kunigas užbaigė kalbą, žmonės pradėjo mesti gėles į duobę. Maži baltų ir raudonų žiedlapių blyksniai tapo paskutiniaisiais spalvų akcentais pilką dieną. Vienas po kito žmonės kelioms akimirkoms sustodavo prie krašto ir įmesdavo savo žiedus. Kai priėjau prie duobės, mano rankos ėmė drebėti. Laikiau baltą rožę, ją pati buvau pasirinkusi. Ji simbolizavo tyrumą, bent taip man kažkas sakė. Bet dabar tai tebuvo gėlė – beprasmė, kaip ir viskas, kas vyksta šią akimirką.

– Atsisveikinu, tėti, – ištariau tyliai, nors žinojau, kad niekas manęs negirdi, galbūt net jis.

Rožė slystelėjo tarp pirštų ir nukrito į duobę, atsitrenkdama į nublizgintą medienos paviršių. Nuo gėlės nutiško keli vandens lašai, susimaišydami su drėgnu, orą persmelkusių grunto kvapu. Atsitraukiau ir žiūrėjau, kaip žemė pamažu byra ant karsto dangčio, uždengdama paskutinę tėčio dalelę nuo mano akių.

Rankos automatiškai susigniaužė į kumščius, o dantys stipriai susispaudė. Nebenorėjau verkti. Nebenorėjau rodyti savo skausmo prieš visus šiuos žmones. Jie čia stovėjo, žiūrėjo į mane, tačiau nė vienas iš jų nesuprato, ką jaučiu. Motina stovėjo šalia, bet jos laikysena buvo tokia, kokios visada tikėjausi – šalta ir tvirta. Nei ašarų, nei mažiausios emocijos. Tarsi ji atliktų pareigą, bet ne gedėtų žmogaus, kurį prarado.

Kai žemė užpildė duobę, jaučiausi tarsi akmuo suspaustų mano krūtinę. Norėjau šaukti, bėgti, kažką sulaužyti. Bet stovėjau ramiai, tarsi tai, kas vyksta, manęs visiškai neliestų. Aplink mane žmonės vėl pradėjo šnabždėti, kalbėti apie gyvenimą, apie tai, kas

laukia toliau. Jie galbūt net galvojo apie vakarienę ar, kaip greičiau grįžti namo. Man tai atrodė taip absurdiška. Tėtis ką tik buvo palaidotas, o jie jau galvojo apie savo kasdienybę.

Motina priėjo prie manęs ir lengvai palietė mano ranką.

– Eime, Samanta, – pasakė ji trumpai, net nebandydama užmegzti akių kontakto.

Pajutau, kaip mano kūną užliejo savotiškas pyktis. Norėjau atsisukti į ją ir šaukti, kad ji nieko nesupranta. Bet aš tik linktelėjau, leisdama jai mane vesti toliau. Mūsų santykiai visada buvo sudėtingi, bet dabar jie tapo beveik neįmanomi.

Pakeliui į automobilį tylėjau, žvelgdama į tolį. Mano mintys buvo tokios padrikos, kad negalėjau jų suvaldyti. Ar tėtis žinojo, kaip stipriai jį mylėjau? Ar jis jautė tai iki pat paskutinio savo atodūσιο? Šios mintys manęs nepaliko visą kelionę atgal.

Kavinėje ore tvyrojo kažkoks keistas formalumo ir netikro guodimo mišinys. Prie kiekvieno stalo sėdėjo žmonės, kurių veidai buvo tarsi kaukės – guodžiančios šypsenos ir dirbtinis susirūpinimas. Vos galėjau

ištverti, bet vis tiek buvau čia, tarp jų, nes tikriausiai taip pridera. Tėtis nenorėtų, kad apleisčiau šią tradiciją, nors viduje jaučiausi lyg spąstuose.

Pirmąsias minutes dar bandžiau laikytis. Manęs laukė nepabaigiami pokalbiai su giminėmis ir kaimynais, kurie vienas po kito ėjo su tais pačiais žodžiais: „Labai gaila“, „Jis buvo puikus žmogus“, „Jeigu ko nors reikės, žinai, kur mus rasti“. Nors visi jų veiksmai turėjo kilti iš geros valios, kiekvienas iš tų žodžių mane tarsi pjovė. Jie nežinojo, kokia buvau sugniuždyta. Jie nežinojo, kad man taip skauda, kad net kvėpuoti sunku.

Pirmiausia priėjo teta Janina – moteris, kuri visada norėjo atrodyti jautri ir rūpestinga, bet niekada to iš tikrųjų nejutau. Stipriai mane apkabino, jos skruostas prigludo prie manojo. Jos balsas buvo silpnas, bet jaučiausi lyg ji mane spaustų ir reikalautų mano dėmesio.

– Samanta, – pradėjo ji lyg užsikirsdama. – Kaip laikaisi? Žinau, kad tau dabar labai sunku. Tavo tėtis buvo toks geras žmogus... Aš pati dar negaliu patikėti, kad jo nebėra.

Linktelėjau ir bandžiau išspausti kažkokį garsą, bet žodžiai strigo gerklėje. Teta tęsė be pauzės, var-dindama prisiminimus apie tai, kaip tėtis jai padėjo, koks buvo mandagus ir dosnus. Ir nors tie prisimini-mai turėjo guosti, jie tik sustiprino skausmą.

Kai teta pagaliau mane paleido, į jos vietą stojo kiti – tolimi pusbroliai, kaimynai, draugai. Kiekvie-nas jų turėjo pasakyti ką nors, kas, jų manymu, turėjo mane paguosti, bet iš tiesų tai vis labiau slėgė. Vienas po kito jų balsai susiliejo į nesibaigiančią, monotoniš-ką tėkmę, kurioje skendau.

Priešais mane ant stalo stovėjo taurė vyno. Pir-moji. Vos tik atsirado proga pabėgti nuo kažkieno žvilgsnio ar klausimo, kilstelėjau ją ir gurkštelėjau. Skonis buvo kartus ir deginantis, bet man tai nerūpė-jo. Reikėjo bent akimirkai nutildyti mintis. Po pirmo gurkšnio sekė antras, tada trečias, kol taurė ištuštėjo. Padavėja tyliai ją pakeitė kita.

Kai kalbėjau su kaimynu, kurio net vardo tuo metu neprisiminiau, antroji taurė jau buvo pusiau tuščia. Jis kažką pasakojo apie tai, kaip tėtis jam pa-dėjo susitvarkyti automobilį, kaip visada buvo toks

Skaitykite likusius
220 iš 240 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Širdis, kuri priversta rinktis.

Mirus tėvui Samanta jaučia ne tik skausmą, bet ir skriaudą, kurios ji nesitikėjo. Neįtikėtina didelę skolą galingam milijonieriui Aliotui. Vyru, apie kurį sklando bauginančios istorijos ir kuris tikrai jos nepasigailės. Kai Samanta galiausiai prisiverčia stoti prieš jį, ji tikisi žiauraus ultimatumo. Bet Aliotas pasiūlo tai, kas pribloškia labiau už bet kokią bausmę – sandorį, kuriame valiuta tampa ji pati.

Ji turėtų jo nekęsti.

Turėtų bėgti.

Tačiau tarp jų tyranti įtampa – pavojaingesnė nei skola. Jo prisilietimai išmuša žemę iš po kojų, o akimirkomis, kai Aliotas į ją žiūri, Samanta regi ne tik šaltą milijonierių... bet ir vyrą, kuris kenčia labiau nei bet kas kitas.

Jo pasaulis žiaurus. Jo taisyklės nesulaužomos.

O Samantos širdis – pernelyg tyra šiam žaidimui.

Bet žaidimas jau prasidėjo. Ir nickas nežino, kaip jis baigsis – išgelbėjimu... ar visišku susinaikinimu.

Tai istorija apie moterį, priverstą rinktis tarp laisvės ir jausmo, kuris degina stipriai, kad būtų saugus. Ir apie vyrą, kuris pamiršo, ką reiškia mylėti. Kol ji neįžengė į jo gyvenimą.

SKAITYKITE ANTRĄJĄ >
ISTORIJOS DALĮ

**Skaityk.
Komentuok.
Sek.**

linktr.ee/obuolys.lt

ISBN 978-609-484-923-7

9 786094 849237

Grožinė literatūra • Meilės romanas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS